

Arthur Miller: Pillantás a hídról

Eddie Carbone modern végzettragédiája nem el ször és nyilván nem is utoljára szerepel magyar színpadon. Mégis, az emlékezetes 1955-ös Madách-beli produkció óta alig voltunk tanúi revelatív erej el adásának. A József Attila Színház idei bemutatója sem az. A munkástémába oltott klasszikus dramaturgiájú sorstragédia szinte kínálta magát a m - faji egysíkúsággal küzd József Attila Színház repertoárjába. Hogy mégsem lett igazi élmény az el adás, azt a rendez i-színészi darabértelmezés hiányában keresném. Miller drámáját ugyanis — bármennyire tiszteljük is a klasszikusokat — ma csak újraértelmezve, a végzetszer séget esetleg megkérd jelezve vagy idéz jelbe téve, a figurák egymáshoz való viszonyában a hangsúlyokat kiemelve, illetve átalakítva, egyszóval korszer sítve lehet sikerrel el adni.

A József Attila Színházban mindez nem történik meg, Berényi Gábor, a rendez alig képviselteti magát az általa jegyzett el adásban. A puritánul berendezett, jellegtelen színpadon egyszer , külön jelentéssel nem bíró jelmezekben a színészek pusztán elmondják Eddie Carbone félelmetes feszültség tragédiáját. A színtelenség, a rossz értelemben vett puritánság nemcsak látványban teszi igénytelenné a produkciót, de a darabbeli drámaiság kibontakozásának is árt. A finom árnyalatok, jelzések, gesztusok alapvet en hiányoznak ebb l az el adásból, sok viszont a darabos, elnagyolt, csiszolatlan elem mind a színészi összjátékban, mind az el adás vizuális, akusztikai összképére nézve. A színészek többnyire régi, rutinszer gesztusokból építkeznek. Horváth Sándor dühkitörései ellenére is er tlen marad Eddie szerepében. **Szerencsi Éva túlzottan „t zr l pattant”, sokszor mesterkéltnem tudja árnyalni, visszafogottan jellemezni Catherine figuráját.** Beatrice alakjában viszont szép pillanatokot kapunk Kállay Ilonától és kit n , egyszer ségében méltóságteljes Kránitz Lajos is.